

II

(Aktai, kurių skelbti neprivaloma)

TARYBA

TARYBOS SPRENDIMAS

2006 m. gegužės 18 d.

dėl Konvencijos dėl kultūrų raiškos įvairovės apsaugos ir skatinimo sudarymo

(2006/515/EB)

EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdama į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 133, 151, 181 ir 181 a straipsnius kartu su 300 straipsnio 2 dalies pirmos pastraipos antru sakiniu ir 300 straipsnio 3 dalies pirmą pastraipą,

atsižvelgdama į Komisijos pasiūlymą,

atsižvelgdama į Europos Parlamento nuomonę ⁽¹⁾,

kadangi:

(1) 2004 m. lapkričio mėn. Taryba įgaliojo Komisiją Bendrijos vardu dalyvauti Jungtinių Tautų Švietimo, mokslo ir kultūros organizacijoje (UNESCO) vykstančiose derybose dėl Konvencijos dėl kultūrų raiškos įvairovės apsaugos ir skatinimo (toliau - UNESCO konvencija). Komisija ir valstybės narės dalyvavo šiose derybose.

(2) UNESCO konvencija buvo priimta 2005 m. spalio 20 d. Paryžiuje vykusioje UNESCO Generalinėje konferencijoje.

(3) UNESCO konvencija sudaro tinkamą ir veiksmingą pagrindą kultūrų įvairovei ir kultūriniam mainams,

⁽¹⁾ 2006 m. balandžio 27 d. pareikšta nuomonė (dar nepaskelbta *Oficiniame leidinyje*).

kuriems ir Bendrija, kaip atspindėta Sutarties 151 straipsnio 4 dalyje, ir jos valstybės narės teikia ypatingą svarbą, skatinti. Ji padeda pasauliniu lygiu užtikrinti abipusę pagarbą ir kultūrų tarpusavio supratimą.

(4) UNESCO konvenciją reikėtų nedelsiant patvirtinti.

(5) Bendrija ir jos valstybės narės yra kompetentingos srityse, kurioms taikoma UNESCO konvencija. Todėl Bendrija ir valstybės narės turėtų tapti UNESCO konvencijos Susitariančiosiomis Šalimis, kad bendros kompetencijos atvejais kartu nuosekliai galėtų įvykdyti visus joje nustatytus įpareigojimus ir naudotis visomis tos konvencijos joms suteiktomis teisėmis,

NUSPRENDĖ:

1 straipsnis

1. UNESCO konvencija dėl kultūrų raiškos įvairovės apsaugos ir skatinimo yra patvirtinama Bendrijos vardu.

2. UNESCO konvencijos tekstas yra šio sprendimo 1a priede.

2 straipsnis

1. Tarybos pirmininkas įgaliojamas paskirti asmenį (-is), įgaliotą (-us) UNESCO generaliniam direktoriui deponuoti Bendrijos vardu prisijungimo dokumentą pagal UNESCO konvencijos 27 straipsnio 4 dalį.

2. Tarybos pirmininkas įgaliojamas paskirti asmenį (-is), įgaliotą (-us) deponuoti Bendrijos vardu šio sprendimo 1 b priede pateiktą kompetencijos deklaraciją pagal UNESCO konvencijos 27 straipsnio 3 dalies c punktą.

3. Tarybos pirmininkas įgaliojamas paskirti asmenį (-is), įgaliotą (-us) prisijungimo dokumento deponavimo metu paskelbti šio sprendimo 2 priede pateiktą vienašalę deklaraciją.

3 straipsnis

Bendrijos kompetencijai priklausančiais klausimais Komisija atstovauja Bendrijai UNESCO konvencija įsteigtų organų, ypač

jos 22 straipsnyje numatytos Šalių konferencijos, posėdžiuose ir Bendrijos vardu derasi dėl tų organų kompetencijai priklausančių klausimų.

4 straipsnis

Šis sprendimas skelbiamas *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

Priimta Briuselyje, 2006 m. gegužės 18 d.

Tarybos vardu

Pirmininkas

Franz MORAK

1a PRIEDAS

VERTIMAS

KONVENCIJA**dėl kultūrų raiškos įvairovės apsaugos ir skatinimo**

Jungtinių Tautų Švietimo, mokslo ir kultūros organizacijos Generalinė konferencija 2005 m. spalio 3–21 d. Paryžiuje vykusios 33-iosios sesijos metu,

PATVIRTINDAMA, kad kultūrų įvairovė yra žmonijos išskirtinė savybė;

SUVOKDAMA, kad kultūrų įvairovė yra bendras žmonijos paveldas ir kad ją reikia branginti bei išsaugoti visų labui;

ŽINODAMA, kad kultūrų įvairovė sukuria turtingą ir įvairiapusį pasaulį, kuriame daugėja pasirinkimo galimybių, ugdomi žmonių gebėjimai ir žmogiškosios vertybės, ir kad dėl šių priežasčių kultūrų įvairovė yra pagrindinis bendruomenių, tautų bei valstybių darnaus vystymosi akstinas;

PRIMINDAMA, kad kultūrų įvairovė, klestinti demokratijos, tolerancijos socialinio teisingumo ir abipusės tautų bei kultūrų pagarbos aplinkoje, yra būtina taikos ir saugumo užtikrinimui vietos, nacionaliniu ir tarptautiniu lygiais;

PAŽYMĖDAMA, kad kultūrų įvairovė yra labai svarbi, siekiant visiškai įgyvendinti Visuotinėje žmogaus teisių deklaracijoje ir kituose visuotinai pripažintuose dokumentuose įtvirtintas žmogaus teises bei pagrindines laisves;

PABRĖŽDAMA būtinybę integruoti kultūrą, kaip strateginį elementą, į nacionalines ir tarptautines plėtros politikos sritis bei į tarptautinį vystomąjį bendradarbiavimą, atsižvelgiant į JT tūkstantmečio deklaraciją (2000 m.), kurioje didelis dėmesys skiriamas skurdo panaikinimui;

ATSIŽVELGDAMA į tai, kad kultūros formos kinta erdvėje ir laike ir kad šią įvairovę įkūnija tapatybės unikalumas, gausa bei tautų ir visuomenės, iš kurių susideda žmonija, kultūrų raiška;

PRIPAŽINDAMA tradicinių žinių, kaip materialinės ir nematerialinės gerovės šaltinio, ypač vietinių tautų žinių sistemų, svarbą, jų teigiamą poveikį darniam vystymuisi bei poreikį juos tinkamai apsaugoti ir skatinti;

PRIPAŽINDAMA būtinybę imtis priemonių, siekiant apsaugoti kultūrų raiškos įvairovę, įskaitant jos turinį, ypač tais atvejais, kai kultūrų raiškai gresia išnykimas arba stiprūs neigiami pokyčiai;

PABRĖŽDAMA kultūros svarbą socialinei sanglaudai bendrai, ypač jos įnašą gerinant moterų padėtį ir vaidmenį visuomenėje;

SUVOKDAMA, kad kultūrų įvairovę stiprina laisva minčių raiška ir kad ją skatina nuolatiniai kultūrų mainai ir jų tarpusavio sąveika;

DAR KARTĄ PATVIRTINDAMA, kad minties, raiškos ir informacijos laisvė bei žiniasklaidos priemonių įvairovė padeda kultūrų raiškai klestėti visuomenėje;

PRIPAŽINDAMA, kad kultūrų raiškos įvairovė, įskaitant tradicinę kultūrų raišką, yra svarbus veiksnys, asmenims ir tautoms suteikiantis galimybę reikšti mintis ir vertybes bei dalytis jomis su kitais;

PRIMINDAMA, kad kalbų įvairovė yra svarbi kultūrų įvairovės dalis, ir DAR KARTĄ PATVIRTINDAMA, kad švietimas atlieka pagrindinį vaidmenį saugant ir skatinant kultūrų raišką;

ATSIŽVELGDAMA į kultūrų gyvybingumo, pasireiškiančio savo tradicinių kultūrų raiškos formų kūrimo, skleidimo ir platinimo laisve bei galimybe naudotis šiomis formomis, siekiant užtikrinti savo pačių vystymąsi, svarbą visiems žmonėms, įskaitant mažumoms priklausančius asmenis ir vietines tautas;

PABRĖŽDAMA didelę kultūrų mainų ir kultūrinio kūrybingumo, ugdančių ir atnaujančių kultūrų raišką bei stiprinančių vaidmenį tų asmenų, kurie, siekdami užtikrinti visos visuomenės pažangą, dirba kultūros plėtros labui, reikšmę;

PRIPAŽINDAMA intelektualinės nuosavybės teisių svarbą remiant asmenis, dalyvaujančius kultūrinėje kūryboje;

BŪDAMA ĮSITIKINUSI, kad kultūrinė veikla, kultūros vertybės ir paslaugos yra ekonominio ir kultūrinio pobūdžio, nes perteikia identitetą, vertybes ir prasmę ir todėl neturėtų būti manoma, kad jos turi vien tik komercinę vertę;

PAŽYMĖDAMA, kad nors globalizacija, kurią skatina sparti informacijos ir komunikacijos technologijų raida, ir sudaro naujas sąlygas suaktyvėjusiems kultūrų mainams, vis dėlto joje taip pat slypi pavojus kultūrų įvairovei, ypač atsižvelgiant į atotrūkio tarp turtingų ir skurdžių šalių atsiradimo riziką;

SUVOKDAMA, kad UNESCO yra pavesta speciali misija užtikrinti pagarbą kultūrų įvairovei ir siūlyti, jos manymu, naudingus tarptautinius susitarimus, siekiant palengvinti laisvą žodinę ir vaizdinę minčių raišką;

ATSIŽVELGDAMA į UNESCO priimtų tarptautinių dokumentų kultūrų įvairovės ir kultūrinių teisių įgyvendinimo srityse nuostatas, ypač į 2001 m. Visuotinės deklaracijos dėl kultūrų įvairovės nuostatas,

2005 M. SPALIO 20 D. PRIĖMĖ ŠIĄ KONVENCIJĄ.

I. TIKSLAI IR PAGRINDINIAI PRINCIPAI

1 straipsnis

Tikslai

Šios Konvencijos tikslai yra:

- a) apsaugoti ir skatinti kultūrų raiškos įvairovę;
- b) sudaryti sąlygas kultūroms klestėti ir laisviems kultūrų mainams, kad būtų juntama abipusė nauda;
- c) skatinti kultūrų dialogą, siekiant pasaulyje užtikrinti intensyvesnius ir tolygesnius kultūrų mainus, kad būtų ugdoma pagarba kultūroms ir taikos kultūra;
- d) skatinti plėtoti kultūrinius ryšius, kad tiesiant tiltus tarp tautų vyktų kultūrų sąveika;
- e) skatinti pagarbą kultūrų raiškos įvairovei ir šios įvairovės vertės suvokimą vietos, nacionaliniu bei tarptautiniu lygiais;
- f) dar kartą patvirtinti kultūros ir vystymosi ryšio svarbą visoms šalims, ypač besivystančioms šalims, ir skatinti veiklą nacionaliniu ir tarptautiniu lygiais, kad būtų pripažinta tikroji šio ryšio vertė;

g) pripažinti išskirtinį kultūrinės veiklos, kultūros vertybių ir paslaugų pobūdį, kadangi jos perteikia identitetą, vertybes ir prasmę;

h) dar kartą patvirtinti, kad valstybės turi suverenias teises išsaugoti, priimti ir įgyvendinti politikos kryptis ir priemones, kurias jos mano esant tinkamas saugant ir skatinant kultūrų raiškos įvairovę savo teritorijoje;

i) plėtojant partnerystę stiprinti tarptautinį bendradarbiavimą ir solidarumą, ypač siekiant sustiprinti besivystančių šalių gebėjimą apsaugoti ir skatinti kultūrų raiškos įvairovę.

2 straipsnis

Pagrindiniai principai

1. Pagarbos žmogaus teisėms ir pagrindinėms laisvėms principas

Apsaugoti ir skatinti kultūrų įvairovę galima tik jeigu užtikrinamos žmogaus teisės ir pagrindinės laisvės, tokios kaip žodžio, informacijos bei komunikacijos laisvė ir galimybė asmenims pasirinkti kultūrų raiškos formą. Niekam neišdžiama šios Konvencijos nuostatų taikyti siekiant pažeisti žmogaus teises ir pagrindines laisves, kurios yra įtvirtintos Visuotinėje žmogaus teisių deklaracijoje arba kurias užtikrina tarptautinė teisė, bei riboti šios Konvencijos taikymo sritį.

2. Suverenumo principas

Atsižvelgiant į Jungtinių Tautų Chartijos nuostatas ir tarptautinės teisės principus, valstybės narės turi suverenias teises priimti politikos nuostatas ir priemones, siekiant apsaugoti ir skatinti kultūrų raiškos įvairovę savo teritorijoje.

3. Lygiavertiškumo ir pagarbos visoms kultūroms principas

Kultūrų raiškos įvairovės apsauga ir skatinimas yra susiję su visų kultūrų lygiavertiškumo pripažinimu ir pagarba joms, įskaitant mažumoms priklausančių asmenų ir vietinių tautų kultūrą.

4. Tarptautinio solidarumo ir bendradarbiavimo principas

Tarptautinis bendradarbiavimas ir solidarumas turėtų visoms šalims, o ypač besivystančioms, sudaryti sąlygas vietos, nacionaliniu bei tarptautiniu lygiais kurti ir stiprinti kultūrų raiškos priemones, įskaitant jų kultūros pramonę, nepaisant to, ar ši pramonė yra besiformuojanti, ar jau susiformavusi.

5. Ekonominių ir kultūrinių vystymosi aspektų papildomumo principas

Kadangi kultūra yra pagrindinis vystymosi akstinas, kultūriniai vystymosi aspektai yra ne mažiau svarbūs nei ekonominiai aspektai, ir dalyvauti šiame procese bei naudotis jo teikiama privalumais yra viena pagrindinių asmenų ir tautų teisių.

6. Tvaraus vystymosi principas

Kultūrų įvairovė yra didelis asmenų ir visuomenės turtas. Kultūrų įvairovės apsauga, skatinimas ir išsaugojimas yra pagrindinė tvaraus vystymosi dabarties ir ateities kartų labai sąlyga.

7. Vienodų galimybių principas

Vienodos galimybės naudotis gausiomis ir įvairiomis kultūrų raiškos formomis iš viso pasaulio bei galimybė supažindinti su kultūromis pasitelkiant žodines ir sklandos priemones yra itin svarbios norint išryškinti kultūrų įvairovės svarbą ir skatinant abipusį supratimą.

8. Atvirumo ir pusiausvyros principas

Kai valstybės patvirtina priemones, skirtas kultūrų raiškos įvairovei skatinti, jos turi siekti tinkamai skatinti atvirumą kitoms pasaulio kultūroms ir užtikrinti, kad šios priemonės atitiktų šios Konvencijos tikslus.

II. TAIKYMO SRITIS

3 straipsnis

Taikymo sritis

Ši Konvencija taikoma šios Konvencijos Šalių patvirtintoms politikos kryptims ir priemonėms, susijusioms su kultūrų raiškos įvairovės apsauga ir skatinimu.

III. APIBRĖŽTYS

4 straipsnis

Apibrėžtys

Šioje Konvencijoje:

1. Kultūrų įvairovė

„Kultūrų įvairovė“ – įvairūs būdai, kuriais išreiškiama grupių ir visuomenių kultūra. Šios kultūrų raiškos formos perduodamos grupių ar visuomenės viduje ir tarp jų.

Kultūrų įvairovė pasireiškia ne tik raiškos formomis, kuriomis per įvairias raiškos priemones išreiškiamas, turtinamas ir perduodamas žmonijos kultūros paveldas, bet ir įvairiais kultūros raiškos formų meninio kūrimo, platinimo, sklaidimo bei galimybės naudojimosi jais būdais, nesvarbu, kokios priemonės ir technologijos būtų naudojamos.

2. Kultūrinis turinys

„Kultūrinis turinys“ – simbolinė prasmė, meninė dimensija ir kultūros vertybės, kurias suformavo kultūrinis identitetas arba kurios yra kultūrinio identiteto išraiškos.

3. Kultūrų raiška

„Kultūrų raiška“ – asmenų, grupių ir visuomenių sukurtos bei kultūrinį turinį turinčios raiškos formos.

4. Kultūrinė veikla, kultūros vertybės ir paslaugos

„Kultūrinė veikla, kultūros vertybės ir paslaugos“ – tai veikla, vertybės ir paslaugos, vertinamos kaip turinčios išskirtinį požymį, naudojimo sritį ar paskirtį, kurios įkūnija arba išreiškia kultūrų raišką, neatsižvelgiant į komercinę vertę, kurią jos gali turėti. Kultūrinė veikla gali būti savitikslių arba ji gali padėti kurti kultūros vertybes ir paslaugas.

5. Kultūros pramonė

„Kultūros pramonės“ kryptys – šio straipsnio 4 dalyje apibrėžtų kultūros vertybių ir paslaugų kūrimo bei platinimo pramonės kryptys.

6. Kultūros politikos kryptys ir priemonės

„Kultūros politikos kryptys ir priemonės“ – tai vietos, nacionaliniu, regioniniu ar tarptautiniu lygiais vykdomos su kultūra susijusios politikos kryptys ir priemonės, kuriose didžiausias dėmesys skiriamas kultūrai arba kurios yra skirtos daryti tiesioginę įtaką asmenų, grupių ar visuomenių kultūrų raiškos formoms, įskaitant kultūrinės veiklos, kultūros vertybių ir paslaugų kūrimą, formavimą, sklaidą bei platinimą ir galimybę naudotis jomis.

7. Apsauga

„Apsauga“ – tai priemonių, skirtų kultūrų raiškos įvairovei išsaugoti, apsaugoti ir jos svarbai išryškinti, patvirtinimas.

„Apsaugoti“ – tai patvirtinti tokias priemones.

8. Kultūriniai ryšiai

„Kultūriniai ryšiai“ – tai įvairių kultūrų buvimas ir lygiavertė jų sąveika bei galimybė plėtojant dialogą ir abipusę pagarbą kurti bendras kultūrų raiškos formas.

IV. ŠALIŲ TEISĖS IR ĮSIPAREIGOJIMAI**5 straipsnis****Bendroji teisių ir įsipareigojimų taisyklė**

1. Šalys, vadovaudamosi Jungtinių Tautų Chartija, tarptautinės teisės principais ir visuotinai pripažintais žmogaus teisių dokumentais, patvirtina savo suverenią teisę rengti ir įgyvendinti kultūros politikos kryptis bei patvirtinti priemones, skirtas kultūrų raiškos įvairovei apsaugoti bei skatinti ir tarptautiniam bendradarbiavimui stiprinti, siekdamas šios Konvencijos tikslų.

2. Kai Šalis įgyvendina politikos kryptis ir imasi priemonių kultūrų raiškos įvairovei apsaugoti ir skatinti savo teritorijoje, šios politikos kryptys ir priemonės neturi prieštarauti šios Konvencijos nuostatomis.

6 straipsnis**Šalių teisės nacionaliniu lygiu**

1. Kiekviena Šalis, įgyvendindama 4 straipsnio 6 dalyje apibrėžtas kultūros politikos kryptis ir priemones bei atsižvelgdama į savo ypatingas aplinkybes ir poreikius, gali patvirtinti priemones, skirtas kultūrų raiškos įvairovei savo šalies teritorijoje apsaugoti ir skatinti.

2. Tokios priemonės gali apimti:

- a) reglamentavimo priemonės, skirtas kultūrų raiškos įvairovei skatinti ir apsaugoti;
- b) priemonės, kuriomis tinkamu būdu sudaromos galimybės kurti, skleisti ir platinti nacionalinę kultūrinę veiklą, kultūros vertybes ir paslaugas, įskaitant visas kitas šalies teritorijoje esančias priemones, skirtas nacionalinei kultūrinei veiklai, kultūros vertybėms ir paslaugoms kurti, skleisti, platinti bei turėti, taip pat nuostatas, susijusias su tokios veiklos, prekių ir paslaugų srityje vartojamos kalbos apsauga;

c) priemonės, kurios nepriklausomoms šalies kultūros pramonės šakoms garantuoja galimybę neformaliame sektoriuje veiksmingai naudotis kultūrinės veiklos, kultūros vertybių ir paslaugų kūrimo, platinimo ir sklaidos priemonėmis;

d) priemonės, skirtas teikti valstybės finansinę pagalbą;

e) priemonės, kuriomis siekiama paraginti ne pelno įstaigas, valstybines ir privačias institucijas, menininkus ir kitus kultūros srities specialistus kurti ir skatinti laisvus minčių, kultūrų raiškos, kultūrinės veiklos, kultūros vertybių bei paslaugų mainus ir laisvą jų judėjimą, taip pat jų veikloje kūrybiškumo ir verslumo dvasią;

f) priemonės, skirtas tinkamai įkurti ir remti viešųjų paslaugų įstaigas;

g) priemonės, skirtas skatinti ir remti menininkus ir kitus asmenis, kuriančius kultūrų raišką;

h) priemonės, skirtas žiniasklaidos priemonių įvairovei skatinti, taip pat ir per visuomeninį transliuotoją.

7 straipsnis**Priemonės, skirtos kultūrų raiškai skatinti**

1. Šalys siekia savo teritorijoje sukurti aplinką, kuri asmenis ir socialines grupes skatintų:

a) kurti, gaminti, platinti, skleisti ir naudotis savo pačių kultūrų raiška, ypatingą dėmesį skiriant, ypač moterų ir įvairių socialinių grupių, įskaitant mažumoms priklausančius asmenis ir vietines tautas, ypatingoms sąlygoms ir poreikiams;

b) turėti galimybę susipažinti su savo teritorijos ir kitų pasaulio šalių kultūrų raiška.

2. Šalys taip pat siekia pripažinti, kad menininkai, kiti kūrybos procese dalyvaujantys asmenys, kultūrinės bendruomenės ir jų darbą remiančios organizacijos yra itin reikšmingi skatinant kultūrų raiškos įvairovę.

8 straipsnis**Kultūrų raiškos apsaugos priemonės**

1. Nepažeisdama 5 ir 6 straipsnių nuostatų, Šalis gali konstatuoti, kad jos teritorijoje yra ypatingų atvejų, kai kultūrų raiškai gresia išnykimas, kyla didelė grėsmė arba jai būtina neatidėliotina apsauga.

2. Atsižvelgdamos į šios Konvencijos nuostatas, 1 dalyje išvardytais atvejais Šalys gali imtis visų tinkamų priemonių, siekdamas apsaugoti kultūrų raišką.

3. Šalys 23 straipsnyje nurodytam Tarpvyriausybiniam komitetui parengia visų priemonių, kurių jos ėmėsi padėčiai ištaisyti, ataskaitą. Komitetas gali teikti atitinkamas rekomendacijas.

9 straipsnis

Dalijimasis informacija ir skaidrumas

Šalys:

- kas ketveri metai teikia UNESCO ataskaitas; jose pateikia atitinkamą informaciją apie priemones, kurių jos ėmėsi siekdamas apsaugoti ir skatinti kultūrų raiškos įvairovę savo teritorijoje bei tarptautiniu lygiu;
- paskiria asmenį ryšiams palaikyti, atsakingą už dalijimąsi informacija, susijusia su šios Konvencijos nuostatomis;
- dalijasi ir keičiasi informacija, susijusia su kultūrų raiškos įvairovės apsauga ir skatinimu.

10 straipsnis

Švietimas ir visuomenės informavimas

Šalys:

- skatina ir ugdo supratimą apie kultūrų raiškos įvairovės apsaugos ir skatinimo svarbą, inter alia rengdamos švietimo ir visuomenės informavimo programas;
- bendradarbiauja su kitomis šalimis ir tarptautinėmis bei regioninėmis organizacijomis, siekdamas šiame straipsnyje numatytų tikslų;
- rengdamos švietimo, mokymo ir mainų programas kultūros pramonės srityje, siekia skatinti kūrybiškumą ir produkcijos galimybes. Šių priemonių taikymas neturi neigiamai veikti tradicinių kūrybos formų.

11 straipsnis

Pilietinės visuomenės dalyvavimas

Šalys pripažįsta pilietinės visuomenės svarbą apsaugant ir skatinant kultūrų raiškos įvairovę. Šalys skatina aktyvų pilietinės visuomenės dalyvavimą įgyvendinant šios Konvencijos tikslus.

12 straipsnis

Tarptautinio bendradarbiavimo skatinimas

Šalys, ypač atsižvelgdamos į 8 ir 17 straipsniuose nurodytus atvejus, siekia stiprinti dvišalį, regioninį ir tarptautinį bendradarbiavimą, siekdamas sukurti palankias sąlygas kultūrų raiškos įvairovei, o ypač siekdamas:

- palengvinti Šalių dialogą dėl kultūros politikos;
- stiprinti valstybinio sektoriaus strateginius ir valdymo gebėjimus valstybinėse kultūros įstaigose per profesinius ir tarptautinius kultūrinius mainus bei keitimąsi geriausios praktikos pavyzdžiais;
- stiprinti partnerystę su pilietine visuomene, nevyriausybėmis organizacijomis, valstybiniu sektoriumi ir tarp jų, siekiant skatinti kultūrų raiškos įvairovę;
- skatinti naujų technologijų naudojimą ir raginti partnerius plačiau dalytis informacija, didinti kultūros suvokimą bei skatinti kultūrų raiškos įvairovę;
- skatinti sudaryti susitarimus dėl bendros kūrybos ir bendro platinimo.

13 straipsnis

Kultūros integravimas į darnų vystymąsi

Siekdamas sukurti palankias sąlygas darniam vystymuisi ir tokiu būdu skatinti su kultūrų raiškos įvairovės apsauga susijusias sritis, Šalys siekia visais lygiais kultūrą integruoti į nacionalinę vystymosi politiką.

14 straipsnis

Vystomasis bendradarbiavimas

Siekdamas sukurti dinamišką kultūros sektorių, Šalys remia bendradarbiavimą darnaus vystymosi ir skurdo mažinimo tikslais, ypač atsižvelgdamos į besivystančių šalių poreikius, ir *inter alia* taiko tokias priemones:

- besivystančių Šalių kultūros pramonės kryptį stiprinimas:
 - besivystančiose Šalyse kurti ir stiprinti kultūrinę produkciją ir platinimo galimybes;
 - kultūrinei veiklai, kultūros vertybėmis bei paslaugomis sudaryti palankesnes sąlygas patekti į pasaulinę rinką ir tarptautinius platinimo tinklus;

iii) kurti gyvybingas vietas ir regionines rinkas;

16 straipsnis

Besivystančioms šalims taikomos lengvatos

iv) kai įmanoma, išsivysčiusiose šalyse patvirtinti tinkamas priemonės, kad būtų daugiau galimybių susipažinti su besivystančių šalių kultūrine veikla, kultūros vertybėmis bei paslaugomis;

Išsivysčiusios šalys skatina kultūrinius mainus su besivystančiomis šalimis remdamosi tinkamais instituciniais ir teisiniais pagrindais, šių šalių menininkams ir kitiems kultūros srities specialistams, šioje srityje dirbantiems asmenims bei šių šalių kultūros vertybėms ir paslaugoms taikydamos lengvatas.

v) remti kūrybinę veiklą ir, kai įmanoma, sudaryti geresnes sąlygas besivystančių šalių menininkų judėjimui;

17 straipsnis

Tarptautinis bendradarbiavimas, kai kultūrų raiškai kyla didelė grėsmė

vi) skatinti atitinkamą išsivysčiusių ir besivystančių šalių bendradarbiavimą, inter alia muzikos ir kino srityse;

Šalys bendradarbiauja 8 straipsnyje nurodytais atvejais teikdamos abipusę pagalbą, ypač besivystančioms šalims.

b) gebėjimų stiprinimas besivystančių šalių valstybiniame ir privačiame sektoriuose keičiantis informacija, patirtimi ir žiniomis bei rengiant mokymus besivystančių šalių gyventojus srityse, inter alia susijusiuose su strateginiais ir valdymo gebėjimais, politikos kryptių rengimu ir įgyvendinimu, kultūrų raiškos skatinimu ir platinimu, mažų, vidutinių ir labai mažų įmonių veiklos plėtojimu, technologijų naudojimu, įgūdžių ugdymu ir perdavimu;

18 straipsnis

Tarptautinis kultūrų įvairovės fondas

c) technologijų ir praktinės patirties perdavimas nustatant atitinkamas skatinimo priemones, ypač kultūros pramonės ir įmonių srityje;

1. Įsteigiamas Tarptautinis kultūrų įvairovės fondas, toliau – Fondas.

d) finansinės pagalbos teikimas:

2. Remiantis UNESCO finansiniu reglamentu, Fondą sudaro deponuotos lėšos.

i) įsteigiant Tarptautinį kultūrų įvairovės fondą, kaip numatyta 18 straipsnyje;

3. Fondo išteklius sudaro:

ii) prireikus teikiant valstybės paramą vystymuisi, įskaitant techninę pagalbą, skirtą skatinti ir remti kūrybingumą;

a) savanoriški šalių įnašai;

iii) teikiant kitokią finansinę pagalbą, pvz., paskolas su mažomis palūkanomis, subsidijas ir kitus finansavimo mechanizmus.

b) tam tikslui UNESCO Generalinės konferencijos skirtos lėšos;

c) kitų šalių, Jungtinių Tautų sistemos organizacijų ir programų, kitų regioninių ar tarptautinių organizacijų, valstybinių ar privačių įstaigų ar privačių asmenų įnašai, dovanotos ar paaukotos lėšos;

d) visos palūkanos už Fondo lėšas;

e) lėšos, surinktos per Fondo rėmimo renginius;

f) visos kitos pagal Fondo nuostatus leistinos lėšos.

15 straipsnis

Bendradarbiavimo tvarka

Šalys skatina plėtoti partnerystę viešojo, privataus ir ne pelno organizacijų sektoriuje bei tarp jų, siekdamas bendradarbiauti su besivystančiomis šalimis stiprinant jų gebėjimus saugoti ir skatinti kultūrų raiškos įvairovę. Plėtojant tokią naujo pobūdžio partnerystę, didžiausias dėmesys, atsižvelgiant į konkrečius besivystančių šalių poreikius, bus kreipiamas į infrastruktūros, žmogiškųjų išteklių ir politikos kryptių plėtrą bei į kultūrinės veiklos, kultūros vertybių ir paslaugų mainus.

4. Tarpyvyriausybiniis komitetas, remdamasis 22 straipsnyje nurodytos šalių konferencijos nustatytais gairėmis, sprendžia dėl Fondo lėšų panaudojimo.

5. Tarpvyriausybiniis komitetas gali priimti įnašus ir kitokio pobūdžio paramą, skirtą bendriems arba konkrečioms tikslams, susijusiems su konkrečiais projektais, įgyvendinti, su sąlyga, kad juos patvirtintų Tarpvyriausybiniis komitetas.

6. Įnašams į Fondą negali būti taikomos jokios su šios Konvencijos tikslais nesuderinamos politinės, ekonominės ar kitokio pobūdžio sąlygos.

7. Šalys stengiasi reguliariai skirti savanoriškus įnašus šios Konvencijos tikslams įgyvendinti.

19 straipsnis

Keitimasis informacija, jos analizė ir platinimas

1. Siekdamas apsaugoti ir skatinti kultūrų raiškos įvairovę, Šalys susitaria keisti informacija ir žiniomis apie su kultūrų raiškos įvairove susijusias informacijas ir statistinių duomenų rinkimą ir apie geriausios praktikos pavyzdžius.

2. Pasitelkusi Sekretoriato turimas priemones, UNESCO sudaro sąlygas informacijai, statistikai ir geriausiai praktikai šioje srityje rinkti, analizuoti bei skleisti.

3. Be to, UNESCO sudaro ir atnaušina duomenų, susijusių su kultūrų raiškos srityje veikiančiais sektoriais, vyriausybėmis, privačiomis ir ne pelno organizacijomis, banką.

4. Siekdama palengvinti duomenų rinkimo sąlygas, UNESCO ypatingą dėmesį skiria paraiškoms dėl pagalbos šioje srityje pateiktų Šalių gebėjimams ir patirčiai didinti.

5. Šiame straipsnyje apibrėžta informacija papildo pagal 9 straipsnio nuostatas renkamą informaciją.

V. RYŠYS SU KITAIŠ DOKUMENTAIS

20 straipsnis

Ryšys su kitais dokumentais: savitarpio parama, papildomumas ir pavaldumo nebuvimas

1. Šalys pripažįsta, kad jos turi sąžiningai vykdyti pagal šios Konvencijos ir kitų sutarčių, kurių šalys jos yra, nuostatas priisiimtus įsipareigojimus. Taigi Šalys, nesilaikydamos šios Konvencijos subordinacijos bet kurios kitos sutarties atžvilgiu:

- a) skatina šios Konvencijos ir kitų sutarčių, kurių šalys jos yra, savitarpio paramą; ir
- b) aiškindamos ir taikydamos kitų sutarčių, kurių šalys jos yra, nuostatas arba priisiimdamos kitus tarptautinius įsipareigojimus, atsižvelgia į atitinkamas šios Konvencijos nuostatas.

2. Nė viena šios Konvencijos nuostata negali būti aiškinama kaip keičianti Šalių teises ir įsipareigojimus pagal kitas sutartis, kurių šalys jos yra.

21 straipsnis

Tarptautinės konsultacijos ir tarptautinis koordinavimas

Šalys įsipareigoja skatinti šios Konvencijos tikslų ir principų įgyvendinimą per kitus tarptautinius forumus. Šiuo tikslu prirėikus, atsižvelgdamos į šiuos tikslus ir principus, Šalys konsultuojasi tarpusavyje.

VI. KONVENCIJOS ORGANAI

22 straipsnis

Šalių konferencija

1. Įsteigiama Šalių konferencija. Šalių konferencija yra plenarinis ir aukščiausiasis šios Konvencijos organas.

2. Jeigu įmanoma, Šalių konferencija kas dveji metai renkasi į eilines sesijas kartu su UNESCO Generaline konferencija. Ji gali rinktis į neeilinę sesiją, jeigu pati taip nusprendžia arba jeigu nemažiau kaip trečdalis Šalių pateikia prašymą Tarpvyriausybiniam komitetui.

3. Šalių konferencija patvirtina savo darbo tvarkos taisykles.

4. Šalių konferencijos funkcijos *inter alia* yra:

- a) išrinkti Tarpvyriausybiniio komiteto narius;
- b) priimti ir nagrinėti šios Konvencijos Šalių ataskaitas, kurias teikia Tarpvyriausybiniis komitetas;
- c) tvirtinti jos prašymu Tarpvyriausybiniio komiteto parengtas veiklos gaires;
- d) imtis visų kitų, jos nuomone, reikalingų priemonių šios Konvencijos tikslų įgyvendinimui skatinti.

23 straipsnis

Tarpvyriausybiniis komitetas

1. UNESCO įsteigia Tarpvyriausybiniį kultūrų raiškos įvairovės apsaugos ir skatinimo komitetą, toliau – Tarpvyriausybiniis komitetas. Konvencijai įsigaliojus pagal 29 straipsnio nuostatas, Tarpvyriausybiniį komitetą sudaro Šalių konferencijos ketveriems metams išrinktų 18 valstybių, kurios yra šios Konvencijos šalys, atstovų.

2. Tarpvyriausybiniis komitetas renkasi bent kartą per metus.
3. Tarpvyriausybiniis komitetas yra pavaldus Šalių konferencijai, kuri vadovauja jo veiklai ir kuriai jis yra atskaitingas.
4. Kai Konvencijos Šalių skaičius padidės iki 50, Tarpvyriausybiniio komiteto narių skaičius bus padidintas iki 24.
5. Tarpvyriausybiniio komiteto narės yra renkamos vadovaujantis teisingo geografinio pasiskirstymo ir rotacijos principais.
6. Nepažeidžiant kitų šios Konvencijos Tarpvyriausybiniam komitetui suteiktų įgaliojimų, Tarpvyriausybiniio komiteto funkcijos yra:
 - a) siekti Konvencijos tikslų, skatinti ir užtikrinti jų įgyvendinimo stebėseną;
 - b) Šalių konferencijos prašymu parengti ir teikti jai tvirtinti veiklos gaires, susijusias su Konvencijos nuostatų įgyvendinimu ir taikymu;
 - c) Šalių konferencijai teikti Konvencijos Šalių ataskaitas, prie kurių pridedamos Komiteto pastabos ir ataskaitų turinio santrauka;
 - d) teikti atitinkamas rekomendacijas Konvencijos Šalių nurodytais atvejais, atsižvelgiant į atitinkamas Konvencijos, ypač į jos 8 straipsnio, nuostatas;
 - e) sukurti konsultavimo procedūras ir kitokius mechanizmus, siekiant skatinti šios Konvencijos tikslų ir principų įgyvendinimą per kitus tarptautinius forumus;
 - f) vykdyti visas kitas Šalių konferencijos jam pavestas užduotis.
7. Tarpvyriausybiniis komitetas, atsižvelgdamas į savo darbo tvarkos taisykles, į savo posėdžius bet kada gali kviešti konsultacijoms konkrečiais klausimais valstybines ir privačias institucijas bei fizinius asmenis.
8. Tarpvyriausybiniis komitetas parengia ir Šalių konferencijai teikia tvirtinti savo darbo tvarkos taisykles.

24 straipsnis

UNESCO sekretoriatas

1. Konvencijos organams padeda UNESCO sekretoriatas.

2. Sekretoriatas rengia Šalių konferencijos ir Tarpvyriausybiniio komiteto dokumentų ir jų posėdžių darbotvarkės projektus, padeda įgyvendinti jų priimtus sprendimus ir rengia ataskaitas dėl jų.

VII. BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

25 straipsnis

Ginčų sprendimas

1. Kilus ginčui tarp šios Konvencijos Šalių dėl Konvencijos aiškinimo ar taikymo, atitinkamos Šalys stengiasi išspręsti ginčą derybomis.
2. Jei atitinkamos Šalys negali ginčo išspręsti derybomis, jos gali kartu prašyti trečiosios šalies geranoriškos pagalbos ar tarpininkavimo.
3. Jeigu nebuvo prašoma trečiosios šalies geranoriškos pagalbos ar tarpininkavimo arba jeigu ginčo nebuvo galima išspręsti derybomis, padedant trečiajai šaliai arba tarpininkaujant, Šalis pagal šios Konvencijos priede pateiktą tvarką gali kreiptis dėl taikinimo procedūros. Šalys geranoriškai išnagrinėja Taikinamosios komisijos pateiktą pasiūlymą dėl ginčo sprendimo būdo.
4. Kiekviena Šalis ratifikuodama, priimdama, patvirtindama šią Konvenciją arba prie jos prisijungdama gali pareikšti, kad nepripažįsta pirmiau nurodytos taikinimo procedūros. Tai pareiškusi, Šalis gali bet kada atsiimti tokį pareiškimą pranešusi apie tai UNESCO generaliniam direktoriui.

26 straipsnis

Valstybių narių ratifikavimas, priėmimas, patvirtinimas arba prisijungimas

1. Šią Konvenciją UNESCO valstybės narės ratifikuoja, priima, patvirtina arba prie jos prisijungia pagal savo atitinkamas konstitucines procedūras.
2. Ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo arba prisijungimo dokumentai deponuojami UNESCO generaliniam direktoriui.

27 straipsnis

Prisijungimas

1. Prie šios Konvencijos gali prisijungti visos valstybės, kurios nėra UNESCO narės, bet yra Jungtinių Tautų arba vienos iš jų specializuotų agentūrų narės ir kurias UNESCO generalinė konferencija pakviečia prie šios Konvencijos prisijungti.

2. Prie šios Konvencijos taip pat gali prisijungti teritorijos, kurios turi visišką Jungtinių Tautų pripažintą vietos savivaldą, bet kurios nėra pasiekusios visiškos nepriklausomybės pagal Generalinės asamblėjos rezoliucijos Nr. 1514 (XV) nuostatas, ir kurios yra kompetentingos spręsti šios Konvencijos reglamentuojamus klausimus bei sudaryti sutartis šiais klausimais.

3. Regioninėms ekonominės integracijos organizacijoms taikomos tokios nuostatos:

- a) prie šios Konvencijos taip pat gali prisijungti regioninės ekonominės integracijos organizacijos, kurios kaip ir kitos Šalys, išskyrus toliau pateiktus atvejus, turi laikytis visų šios Konvencijos nuostatų;
- b) jeigu viena ar keletas tokios organizacijos valstybių narių taip pat yra šios Konvencijos Šalys, ši organizacija ir ši valstybė narė (šios valstybės narės) susitaria dėl atsakomybės pasidalijimo atliekant šios Konvencijos nustatytas pareigas. Toks atsakomybės pasidalijimas įsigalioja baigus c punkte nurodytą pranešimo procedūrą. Organizacija ir valstybės narės neturi teisės bendrai naudotis šios Konvencijos nurodytomis teisėmis. Be to, balsuojant dėl regioninių ekonominės integracijos organizacijų kompetencijos sričių, šioms organizacijoms suteikiamas balsų skaičius yra lygus jų valstybių narių, kurios yra šios Konvencijos Šalys, skaičiui. Šios organizacijos negali pasinaudoti balsavimo teise, jeigu jų valstybės narės naudojami šia teise ir atvirkščiai;
- c) regioninė ekonominės integracijos organizacija ir jos valstybė narė (valstybės narės), kuri (kurios) susitarė dėl atsakomybės pasidalijimo, kaip numatyta b punkte, apie tokį atsakomybės pasidalijimą Šalims praneša tokiu būdu:
 - i) savo prisijungimo dokumente organizacija aiškiai nurodo, kaip pasidalijo atsakomybe už šios Konvencijos reglamentuojamus klausimus;
 - ii) regioninės ekonominės integracijos organizacijos dėl vėlesnių atsakomybės pasidalijimo pakeitimų praneša depozitarui apie visus pasiūlymus keisti šią atsakomybę; depozitaras savo ruožtu praneša apie šiuos pakeitimus Šalims;
- d) daroma prielaida, kad regioninės ekonominės integracijos organizacijos valstybės narės, tapusios šios Konvencijos Šalimis, išlaiko savo kompetenciją visoms sritims, dėl kurių depozitarui nebuvo aiškiai deklaruota ar pranešta apie kompetencijos perdavimą organizacijai;
- e) regioninė ekonominės integracijos organizacija – tai organizacija, kurią sudaro nepriklausomos Jungtinių Tautų ar vienos iš jų specializuotų agentūrų valstybės narės, perdavusios jai savo kompetenciją spręsti šios Konvencijos reglamen-

tuojamus klausimus, ir kuri pagal vidaus tvarkos taisykles buvo tinkamai įgaliota tapti Konvencijos šalimi.

4. Prisijungimo dokumentas deponuojamas UNESCO generaliniam direktoriui.

28 straipsnis

Asmuo ryšiams palaikyti

Kiekviena Šalis, tapusi šios Konvencijos Šalimi, paskiria asmenį ryšiams palaikyti, kaip nurodyta 9 straipsnyje.

29 straipsnis

Įsigaliojimas

1. Ši Konvencija įsigalioja po trijų mėnesių nuo tos dienos, kada deponuojamas trisdešimtas ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo prie jos dokumentas, bet tik toms valstybėms, kurios tą dieną arba iki tos dienos yra deponavusios savo atitinkamus ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo prie jos dokumentus. Ji įsigalioja bet kuriai kitai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, po trijų mėnesių nuo jos ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo prie jos dokumento deponavimo.

2. Taikant šį straipsnį joks dokumentas, kurį deponavo regioninė ekonominės integracijos organizacija, nelaikomas papildomu dokumentu greta tų, kuriuos deponavo tokios organizacijos valstybės narės.

30 straipsnis

Federacinės arba neunitarinės konstitucinės sistemos

Pripažįstant, kad tarptautinių sutarčių nuostatos yra vienodai privalomos Šalims, nepaisant jų konstitucinės sistemos, Šalims, turinčioms federacinę arba neunitarinę konstitucinę sistemą, taikomos tokios nuostatos:

- a) kalbant apie šios Konvencijos nuostatas, kurių įgyvendinimas priklauso federalinės arba centrinės įstatymų leidžiamosios valdžios teisei kompetencijai, federalinės arba centrinės vyriausybės išipareigojimai yra tokie pat kaip ir Šalių, kurios nėra federacinės valstybės;
- b) kalbant apie šios Konvencijos nuostatas, kurių įgyvendinimas priklauso atskirų valstybės dalių, pvz., valstijų, apskričių, provincijų ar kantonų, kurių federacinė konstitucinė sistema neįpareigoja imtis teisinių priemonių, jurisdikcijai, federalinė vyriausybė, jei reikia, praneša tokių valstybių dalių, pvz., valstijų, apskričių, provincijų ar kantonų, kompetentingoms valdžios institucijoms apie pirmiau minėtas nuostatas ir joms rekomenduoja jas priimti.

*31 straipsnis***Denonsavimas**

1. Kiekviena Šalis gali šią Konvenciją denonsuoti.
2. Apie denonsavimą pranešama rašytiniu dokumentu, deponuojamu UNESCO generaliniam direktoriui.
3. Denonsavimas įsigalioja praėjus dvylikai mėnesių nuo denonsavimo dokumento gavimo dienos. Jis neturi jokio poveikio denonsuojančios Šalies finansiniams išpareigojimams iki Konvencijos denonsavimo dienos.

*32 straipsnis***Depozitaro funkcijos**

UNESCO generalinis direktorius, šios Konvencijos deponitaras, praneša Organizacijos valstybėms narėms, valstybėms, kurios nėra Organizacijos narės, ir 27 straipsnyje nurodytoms regioninėms ekonominės integracijos organizacijoms bei Jungtinėms Tautoms apie visų 26 ir 27 straipsniuose nurodytų ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo arba prisijungimo dokumentų deponavimą ir apie 31 straipsnyje numatytą denonsavimą.

*33 straipsnis***Pakeitimai**

1. Kiekviena šios Konvencijos Šalis generaliniam direktoriui adresuotu rašytiniu pranešimu gali siūlyti šios Konvencijos pakeitimus. Generalinis direktorius tokį pranešimą išplatina visoms Šalims. Jeigu per šešis mėnesius nuo pranešimo išplatavimo dienos ne mažiau kaip pusė Šalių pritaria šiam pasiūlymui, generalinis direktorius šį pasiūlymą pateikia kitai Šalių konferencijos sesijai svarstyti ir galbūt priimti.
2. Pakeitimai priimami dviejų trečdalių dalyvaujančių ir balso teisę turinčių Šalių balsų dauguma.

3. Priėmus šios Konvencijos pakeitimus, jie teikiami Šalims ratifikuoti, priimti, patvirtinti arba prie jų prisijungti.

4. Šalims, kurios pakeitimus ratifikavo, priėmė, patvirtino arba prie jų prisijungė, šie Konvencijos pakeitimai įsigalioja praėjus trimis mėnesiams nuo tos dienos, kada šio straipsnio 3 dalyje nurodytus dokumentus deponuoja du trečdaliai Šalių. Vėliau šį pakeitimą ratifikavusioms, priėmusioms, patvirtinusioms arba prie jo prisijungusioms Šalims šis pakeitimas įsigalioja praėjus trimis mėnesiams nuo tos dienos, kada ta Šalis deponuoja savo ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo dokumentą.

5. Šio straipsnio 3 ir 4 dalyse nustatyta tvarka netaikoma 23 straipsnio, susijusio su Tarpyvyriausybinių komiteto narių skaičiumi, pakeitimams. Šie pakeitimai įsigalioja jų priėmimo dieną.

6. Valstybė arba 27 straipsnyje nurodyta regioninė ekonominės integracijos organizacija, kuri tampa šios Konvencijos Šalimi įsigaliojus pakeitimams pagal šio straipsnio 4 dalies nuostatas, jeigu nepateikia kitų ketinimų, yra laikoma:

- a) iš dalies pakeistos Konvencijos Šalimi; ir
- b) Konvencijos be jokių pakeitimų Šalimi santykiuose su Šalimi, kuri nėra saistoma šių pakeitimų.

*34 straipsnis***Autentiški tekstai**

Ši Konvencija sudaryta anglų, arabų, ispanų, kinų, prancūzų ir rusų kalbomis; visi šeši tekstai yra autentiški.

*35 straipsnis***Registracija**

Pagal Jungtinių Tautų Chartijos 102 straipsnį ši Konvencija UNESCO generalinio direktoriaus prašymu registruojama Jungtinių Tautų Sekretariate.

PRIEDAS

TAIKINIMO PROCEDŪRA

1 straipsnis

Taikinamoji komisija

Taikinamoji komisija sudaroma, jeigu to paprašo viena iš ginčo Šalių. Jeigu Šalys nesusitaria kitaip, Komisiją sudaro 5 nariai, kiekviena suinteresuota Šalis skiria po du narius, o pirmininką bendru sutarimu renka paskirti nariai.

2 straipsnis

Komisijos nariai

Kilus ginčui tarp daugiau kaip dviejų Šalių, Šalys, turinčios bendrą interesą, savo narius į Komisiją skiria bendru sutarimu. Jeigu dvi ar daugiau Šalių turi skirtingus interesus arba jeigu jos negali nuspręsti, ar jų interesai sutampa, šios Šalys savo narius skiria atskirai.

3 straipsnis

Skirimas

Jeigu po dviejų mėnesių nuo prašymo sudaryti Taikinamąją komisiją Šalys nepaskyrė visų Komisijos narių, UNESCO generalinis direktorius, prašymą pateikęs Šalies prašymu, per kitus du mėnesius paskiria likusius narius.

4 straipsnis

Komisijos pirmininkas

Jeigu po dviejų mėnesių nuo paskutinio Komisijos nario paskyrimo pirmininkas neišrenkamas, UNESCO generalinis direktorius vienos iš Šalių prašymu per naują dviejų mėnesių laikotarpį paskiria pirmininką.

5 straipsnis

Sprendimai

Taikinamoji komisija sprendimus priima savo narių balsų dauguma. Jeigu ginčo Šalys nesusitaria kitaip, Komisija parengia savo darbo tvarkos taisykles. Jis teikia ginčo sprendimo pasiūlymus, kuriuos Šalys geranoriškai išnagrinėja.

6 straipsnis

Nesutarimai

Nesutapus nuomonėms dėl Taikinamosios komisijos kompetencijos, ji pati sprendžia, ar ji yra kompetentinga.

I b PRIEDAS

Europos Bendrijos Deklaracija pagal Konvencijos dėl Kultūrų Raiškos Įvairovės Apsaugos ir skatinimo 27 straipsnio 3 dalies c punktą

Dabartinės Europos bendrijos narės yra Belgijos Karalystė, Čekijos Respublika, Danijos Karalystė, Vokietijos Federacinė Respublika, Estijos Respublika, Graikijos Respublika, Ispanijos Karalystė, Prancūzijos Respublika, Airija, Italijos Respublika, Kipro Respublika, Latvijos Respublika, Lietuvos Respublika, Liuksemburgo Didžioji Hercogystė, Vengrijos Respublika, Maltos Respublika, Nyderlandų Karalystė, Austrijos Respublika, Lenkijos Respublika, Portugalijos Respublika, Slovėnijos Respublika, Slovakijos Respublika, Suomijos Respublika, Švedijos Karalystė ir Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė.

Šioje deklaracijoje nurodomos kompetencijos, kurias valstybės narės Konvencija reglamentuojamų klausimų srityse pagal sutartis perdavė Bendrijai.

Bendrija turi išimtinę kompetenciją bendrosios prekybos politikos srityje (Sutarties 131–134 straipsniai), išskyrus intelektinės nuosavybės komercinius aspektus ir prekybą paslaugomis tose srityse, kurios nurodytos Sutarties 133 straipsnio 5 ir 6 dalyse (visų pirma, prekybą kultūrinėmis ir audiovizualinėmis paslaugomis), už kurias yra atsakinga Bendrija ir valstybės narės. Nepažeisdama atitinkamų valstybių narių kompetencijos sričių, ji vykdo vystomojo bendradarbiavimo politiką (Sutarties 177–181 straipsniai) ir bendradarbiavimo su pramoninėmis šalimis politiką (Sutarties 181 a straipsnis). Laisvo prekių, asmenų, paslaugų ir kapitalo judėjimo (Sutarties 23–31 ir 39–60 straipsniai), konkurencijos (Sutarties 81–89 straipsniai) bei vidaus rinkos srityse, įskaitant intelektinės nuosavybės sritį (Sutarties 94–97 straipsniai), jos kompetencija yra bendra. Pagal Sutarties 151 straipsnį, visų pirma jo 4 dalį, Bendrija į kultūros aspektus atsižvelgia imdamasi veiksmų pagal kitas Sutarties nuostatas, visų pirma siekdama gerbti ir skatinti jos kultūrų įvairovę.

Toliau išvardytuose Bendrijos teisės aktuose atsispindi Bendrijos kompetencijos srities ribos pagal Europos bendrijos steigimo sutarties nuostatas.

1994 m. gruodžio 22 d. Tarybos sprendimas 94/800/EB dėl daugiašalių derybų Urugvajaus raunde (1986–1994 m.) priimtų susitarimų patvirtinimo Europos bendrijos vardu jos kompetencijai priklausančių klausimų atžvilgiu (OL L 336, 1994 12 23, p. 1).

2001 m. gruodžio 10 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 2501/2001, numatantis bendrųjų tarifų lengvatų sistemos taikymą nuo 2002 m. sausio 1 d. iki 2004 m. gruodžio 31 d. – Pareiškimai dėl Tarybos reglamento, numatančio bendrųjų tarifų lengvatų sistemos taikymą nuo 2002 m. sausio 1 d. iki 2004 m. gruodžio 31 d. (OL L 346, 2001 12 31, p. 1).

2005 m. birželio 21 d. Tarybos sprendimas 2005/599/EB dėl Susitarimo, iš dalies keičiančio 2000 m. birželio 23 d. Kotonu pasirašytą Afrikos, Karibų jūros bei Ramiojo vandenyno grupės valstybių ir Europos bendrijos bei jos valstybių narių partnerystės susitarimą, pasirašymo Europos bendrijos vardu (OL L 209, 2005 8 11, p. 26).

2000 m. lapkričio 27 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 2698/2000, iš dalies keičiantis Reglamentą (EB) Nr. 1488/96 dėl finansinių ir techninių priemonių, remiančių (MEDA) ekonominių ir socialinių struktūrų reformą pagal Europos – Viduržemio jūros regiono valstybių partnerystę (OL L 311, 2000 12 12, p. 1).

1989 m. gruodžio 18 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 3906/89 dėl ekonominės pagalbos Vengrijos Respublikai ir Lenkijos Liaudies Respublikai ir vėlesni jo pakeitimai; šis reglamentas toliau taikomas Bulgarijai ir Rumunijai (OL L 375, 1989 12 23, p. 11).

2000 m. gruodžio 5 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 2666/2000 dėl pagalbos Albanijai, Bosnijai ir Hercegovinai, Kroatijai, Jugoslavijos Federacinei Respublikai ir buvusiai Jugoslavijos Respublikai Makedonijai, panaikinantį Reglamentą (EB) Nr. 1628/96 ir iš dalies pakeičiantį Reglamentus (EEB) Nr. 3906/89 ir (EEB) Nr. 1360/90 bei Sprendimus 97/256/EB ir 1999/311/EB (OL L 306, 2000 12 7, p. 1).

1992 m. vasario 25 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 443/92 dėl finansinės ir techninės pagalbos ir ekonominio bendradarbiavimo su besivystančiomis Azijos ir Lotynų Amerikos šalimis (OL L 52, 1992 2 27, p. 1).

1999 m. gruodžio 29 d. Tarybos reglamentas (EB, Euratomas) Nr. 99/2000 dėl paramos teikimo valstybėms partnerėms Rytų Europoje ir Vidurinėje Azijoje (OL L 12, 2000 1 18, p. 1).

2004 m. balandžio 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos sprendimas Nr. 792/2004/EB, nustatantis Bendrijos veiksmų programą, skatinančią organizacijas, veikiančias Europos mastu kultūros srityje (OL L 138, 2004 4 30, p. 40).

2000 m. vasario 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos sprendimas Nr. 508/2000/EB, nustatantis programą „Kultūra 2000“ (OL L 63, 2000 3 10, p. 1).

1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos sprendimas Nr. 1419/1999/EB, nustatantis Bendrijos veiksmus dėl Europos kultūros sostinės renginių 2005–2019 m. (OL L 166, 1999 7 1, p. 1).

1997 m. rugsėjo 22 d. Tarybos sprendimas dėl Europos kultūrinės veiklos ateities (OL C 305, 1997 10 7, p. 1).

1997 m. rugsėjo 22 d. Tarybos sprendimas dėl tarpvalstybinės fiksuotos knygų kainos sistemos taikymo Europos kalbinėse vietovėse (OL C 305, 1997 10 7, p. 2).

1989 m. spalio 3 d. Tarybos direktyva 89/552/EEB dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų nuostatų, susijusių su televizijos programų transliavimu, derinimo (OL L 298, 1989 10 17, p. 23). Direktyva su pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/36/EB (OL L 202, 1997 7 30, p. 60).

2000 m. gruodžio 20 d. Tarybos sprendimas 2000/821/EB dėl programos, skatinančios Europos garso ir vaizdo kūrinių kūrimą, platinimą bei skatinimą, įgyvendinimo (MEDIA Plus – kūrimas, platinimas ir reklama) (2001–2005 m.) (OL L 336, 2000 12 30, p. 82).

2001 m. sausio 19 d. Europos Parlamento ir Tarybos sprendimas Nr. 163/2001/EB dėl Europos garso ir vaizdo įrašų programų pramonės specialistų mokymo programos įgyvendinimo (MEDIA – mokymas) (2001–2005 m.) (OL L 026, 2001 1 27, p. 1).

1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 659/1999, nustatantis išsamias EB Sutarties 93 straipsnio taikymo taisykles (OL L 83, 1999 3 27, p. 1), susijusias su valstybės pagalba.

2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2004/48/EB dėl intelektualinės nuosavybės teisių gynimo (OL L 157, 2004 4 30, p. 45).

2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo (OL L 167, 2001 6 22, p. 10).

2001 m. rugsėjo 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2001/84/EB dėl originalaus meno kūrinio perpardavimo teisės autoriaus naudai (OL L 272, 2001 10 13, p. 32).

1993 m. rugsėjo 27 d. Tarybos direktyva 93/83/EEB dėl tam tikrų autorių teisių ir gretutinių teisių taisyklių, taikomų palydoviniam transliavimui ir kabeliniam perdavimui, koordinavimo (OL L 248, 1993 10 6, p. 15).

1993 m. spalio 29 d. Tarybos direktyva 93/98/EEB dėl autorių ir gretutinių teisių apsaugos terminų suderinimo (OL L 290, 1993 11 24, p. 9).

1992 m. lapkričio 19 d. Tarybos direktyva 92/100/EEB dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektualinės nuosavybės srityje (OL L 346, 1992 11 27, p. 61).

Naudojimasis Bendrijos kompetencija dėl jos pobūdžio yra nuolat tobulinamas. Todėl Bendrija pasilieka teisę ateityje pranešti apie kitas deklaracijas dėl Europos bendrijos ir valstybių narių kompetencijos pasidalijimo.

2 PRIEDAS

Prisijungimo dokumento deponavimo metu bendrijos vardu skelbiama vienašalė deklaracija

„Dėl deklaracijoje pagal Konvencijos 27 straipsnio 3 dalies c punkto nuostatas aprašytos Bendrijos kompetencijos, Konvencija įpareigoja Bendriją, kuri užtikrins tinkamą Konvencijos įgyvendinimą. Todėl šios Konvencijos šalimis esančios Bendrijos valstybės narės taiko Konvencijos nuostatas tarpusavio santykiuose pagal Bendrijos vidaus taisykles ir nepažeisdamos atitinkamų šioms taisyklėms daromų pakeitimų.“
